

[Oluf Pedersen.]

som i 1914, laa det hjemlige Prisniveau ca. 66 pCt. højere.

Det vil sige, at Forskellen mellem den Pris, som Producenterne fik, og den, som Forbrugerne maatte betale, var blevet meget højere i 1933 end i 1913. Og det, at man — skønt man har haft udmærket Orden i Produktionen, skønt man for det, man har produceret, kan faa de Varer hjem, som man har Brug for — har prøvet paa at hindre Omsætningen mellem Borgerne, det er det, som er Baggrunden for hele Krisens Problem. Det er nemlig lige saa vigtigt, at Varerne omsættes, at man kan sælge det, man producerer, som selve Produktionen er, og paa dette Punkt har man ikke sat ind, hverken i det Forslag, som foreligger fra Regeringspartierne, eller i det Forslag, som foreligger fra Venstre og Konservative. Man er gaaet uden om det Spørgsmaal, som i Virkeligheden er Spørgsmaalet om Løsning af Krisens Problem, og det er derfor nødvendigt, at man gør dette Forhold op. Det er nødvendigt, at man bliver klar over, at det gale er, at det Prisfald, som har fundet Sted paa Produktionen og paa de Varer, man importerer, ikke er efterfulgt af et Prisfald for Forbrugerne, og at man saa gør sig klart, hvorfor dette sidste Prisfald ikke har fundet Sted. Man vil kunne finde Forklaringen, naar man ser, hvilken Stigning der har fundet Sted i offentlige Udgifter, i Skatter, i Gæld og i de Rentepenge, som maa betales, alle disse Udgifter, som er væltet ind over Produktionen som Omsætningsafgifter og derigennem hindrende det naturlige Prisfald i Varerne for Forbrugerne, skønt Varepriserne er faldet for Producenterne.

Det overrasker mig, at et Parti som Venstre, et stort politisk Parti, virkelig kan gaa ind for den Tanke, at det skulde være muligt at bøde paa dette Misforhold gennem prishævende Foranstaltninger paa Hjemmemarkedet. Man maa dog virkelig tage Lære af Fortiden, man maa dog virkelig blive klar over, at en Udvidelse af hele Tvangsreguleringen ganske givet ikke kan være nogen Redning. I Stedet for maa man sørge for at faa den frie Konkurrence, sørge for at faa en Billiggørelse, ogsaa af Varernes Omsætning. Det vilde være saa meget mere naturligt, om Partiet Venstre havde støttet os i dette Krav, at maaske ogsaa de

Radikale havde støttet os i dette Krav, som disse Partier jo bygger paa eller skulde bygge paa de liberale Ideer, som netop satte ind imod den Statsregulering, man havde i tidligere Tider.

Vi ved, at dengang det var galt, under Merkantilismen, da brød man med disse Forhold, da fik man Erhvervsfrihed, og med Erhvervsfriheden fulgte Fremskridtene. Vi ved ogsaa, at under de givne Forhold betød Fremskridtene en Stigning i Jordværdien, i Befolkningensmængden og i de offentlige Udgifter. Hvis man havde sørget for, at denne Stigning i Jordværdien var gaaet ind til Dækning af de stigende offentlige Udgifter, havde man haft en naturlig Dækning; men da man ikke sørgede for det, blev Resultatet, at man fik en Stigning af Jordværdien, idet Jorden fra Slægt til Slægt blev omsat til højere Salgspriser og med mere Gæld. Og samtidig blev det offentlige tvunget til at dække de stigende offentlige Udgifter ved mere Skat, og da det ikke slog til, gik man til at stifte offentlig Gæld.

Her er det, man maa gøre sig klart, at det, der var Fejlen, var, at Fremskridt og Fattigdom fulgtes ad, men over for det System skal man ikke sætte ind imod Fremskridtet, men imod det, der betinger, at Fremskridt og Fattigdom følges ad. Man maa dèr sætte ind mod hele den falske Kapital, der i Øjeblikket ødelægger og skaber Krise, den falske Kapital, som giver sig Udslag dels i Jordværdien, dels i en Del offentlig Gæld, dels i Toldbeskyttelsesaktier, denne falske Kapital, som beløber sig til 8—9 Milliarder Kr. her i Landet, og hvis Forrentning kræver mellem 400 og 500 Mill. Kr. om Aaret, som tilvejebringes gennem en Prisfordyrelse mellem Producent og Forbruger. Det er i Virkeligheden den, der er Ulykken. Den Tanke, jeg her gaar ind for, er i Virkeligheden den, som de Radikale og Socialdemokraterne tidligere har hævdet, og hvorpaa disse Partier har vokset sig store, og hvorfra de har faaet den Magt, de nu har, men denne Tanke har de nu desværre svigtet. Her er det altsaa, at man maa sætte ind, og over for denne falske Kapital med dens Rentebyrde paa 400—500 Mill. Kr. betyder det jo overordentlig lidt, at man flytter om med 20—30 Mill. Kr., som man gør det ved det her foreliggende Lovforslag.